

(Retsakter vedtaget i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union)

RÅDETS RAMMEAFGØRELSE

af 28. november 2002

om styrkelse af de strafferetlige rammer med henblik på bekæmpelse af hjælp til ulovlig indrejse og transit samt ulovligt ophold

(2002/946/RIA)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 29, artikel 31, litra e), og artikel 34, stk. 2, litra b),

under henvisning til initiativ fra Den Franske Republik ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Et af Den Europæiske Unions mål er at give borgerne et højt tryghedsniveau i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed gennem udformning af fælles handling mellem medlemsstaterne inden for politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager.
- (2) Der bør inden for disse rammer træffes foranstaltninger til at bekæmpe hjælp til ulovlig indvandring, både hjælp til ulovlig grænsepassage i snæver forstand, og hjælp, der har til formål at opretholde netværk, der udnytter mennesker.
- (3) Med henblik herpå er det vigtigt at foretage en indbyrdes tilnærmelse af eksisterende lovgivning; der bør navnlig fastlægges dels en præcis definition af den pågældende lovovertrædelse og undtagelserne derfra, som er emnet for Rådets direktiv 2002/90/EF af 28. november 2002 om definition af hjælp til ulovlig indrejse og transit samt ulovligt ophold ⁽³⁾, dels minimumsregler for sanktioner, juridiske personers ansvar og jurisdiktion, som er emnet for nærværende rammeafgørelse.
- (4) Det er ligeledes af afgørende betydning, at mulighederne for retsforfølgning ikke begrænses til fysiske personer, og at der indføres bestemmelser om juridiske personers ansvar.

(5) Denne rammeafgørelse supplerer andre instrumenter, der er vedtaget med henblik på at bekæmpe ulovlig indvandring, ulovlig beskæftigelse, menneskehandel og seksuel udnyttelse af børn.

(6) For så vidt angår Island og Norge er denne rammeafgørelse en videreudvikling af bestemmelserne i Schengen-reglerne i overensstemmelse med den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengen-reglerne ⁽⁴⁾, der falder ind under artikel 1, litra E, i Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til nævnte aftale ⁽⁵⁾.

(7) Det Forenede Kongerige deltager i dette direktiv i overensstemmelse med artikel 5 i protokollen om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union, der er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og artikel 8, stk. 2, i Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ⁽⁶⁾.

(8) Irland deltager i dette direktiv i overensstemmelse med artikel 5 i protokollen om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union, der er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og artikel 6, stk. 2, i Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ⁽⁷⁾ —

⁽¹⁾ EFT C 253 af 4.9.2000, s. 6.

⁽²⁾ EFT C 276 af 1.10.2001, s. 244.

⁽³⁾ Se side 17 i denne Tidende.

⁽⁴⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

⁽⁵⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

⁽⁶⁾ EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43.

⁽⁷⁾ EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20.

VEDTAGET FØLGENDE RAMMEAFGØRELSE:

Artikel 1

Sanktioner

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de lovovertrædelser, der defineres i artikel 1 og 2 i direktiv 2002/90/EF, kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til lovovertrædelsen, har afskrækkende virkning og kan medføre udlevering.

2. De i stk. 1 nævnte strafferetlige sanktioner kan eventuelt suppleres med følgende foranstaltninger:

- konfiskation af det transportmiddel, der blev benyttet til at begå den strafbare handling
- forbud mod direkte eller gennem en mellemmand at udøve den erhvervsmæssige virksomhed, hvorunder den strafbare handling blev begået
- udvisning.

3. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de lovovertrædelser, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra a), i direktiv 2002/90/EF, og i det omfang, dette er relevant, artikel 2, litra a), i samme direktiv, hvis de er begået i berigelsesøjemed, kan medføre frihedsstraf med en strafferamme på mindst otte år, når de er begået under en af følgende omstændigheder:

- den strafbare handling er begået som en aktivitet udført af en kriminel organisation som defineret i fælles aktion 98/733/RIA ⁽¹⁾
- den strafbare handling blev begået på en sådan måde, at de personer, der er ofre for den strafbare handling, var udsat for livsfare.

4. Hvis det er nødvendigt for at bevare sammenhængen i det nationale sanktionssystem, skal de i stk. 3 definerede handlinger medføre frihedsstraf, hvis maksimale varighed skal være på mindst seks år, forudsat at det er en af de strengeste straffe for strafbare forhold af tilsvarende alvorlig karakter.

Artikel 2

Juridiske personers ansvar

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at juridiske personer kan kendes ansvarlige for lovovertrædelser, der omhandles i artikel 1, stk. 1, og begås på de juridiske personers vegne af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person baseret på følgende:

- beføjelse til at repræsentere den juridiske person, eller
- beføjelse til at træffe beslutninger på den juridiske persons vegne, eller
- beføjelse til at udøve intern kontrol hos den juridiske person.

⁽¹⁾ EFT L 351 af 29.12.1998, s. 1.

2. Ud over de i stk. 1 omhandlede tilfælde træffer hver medlemsstat de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at en juridisk person kan kendes ansvarlig, når utilstrækkeligt tilsyn eller utilstrækkelig kontrol fra en af de i stk. 1 omhandlede personers side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, på denne juridiske persons vegne at begå en lovovertrædelse, der omhandles i artikel 1, stk. 1.

3. Juridiske personers ansvar i medfør af stk. 1 og 2 udelukker ikke strafferetlig forfølgelse af fysiske personer, der begår, anstifter eller medvirker til en af de i stykke 1 omhandlede strafbare handlinger.

Artikel 3

Sanktioner over for juridiske personer

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person, der kendes ansvarlig i henhold til artikel 2, stk. 1, kan straffes med sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til lovovertrædelsen og har afskrækkende virkning, herunder bødestraf eller administrativt idømte bøder og eventuelt andre sanktioner som f.eks.:

- a) udelukkelse fra offentlige ydelser eller tilskud
- b) midlertidigt eller varigt forbud mod at udøve kommerciel virksomhed
- c) retsligt tilsyn
- d) likvidation efter retskendelse.

2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person, der kendes ansvarlig i henhold til artikel 2, stk. 2, kan pålægges sanktioner eller foranstaltninger, der er effektive, står i et rimeligt forhold til lovovertrædelsen og har afskrækkende virkning.

Artikel 4

Straffemyndighed

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at fastlægge sin straffemyndighed med hensyn til lovovertrædelser, der omhandles i artikel 1, stk. 1, og som er begået

- a) helt eller delvis på dens område, eller
- b) af en af dens statsborgere, eller
- c) på vegne af en juridisk person, der er etableret på denne medlemsstats område.

2. Med forbehold af bestemmelserne i artikel 5 kan en medlemsstat beslutte, at den ikke eller kun i særlige tilfælde eller på særlige betingelser vil anvende jurisdiktionsbestemmelsen i:

- stk. 1, litra b)
- stk. 1, litra c).

3. Hver medlemsstat underretter skriftligt Rådets generalsekretær, hvis den beslutter at anvende stk. 2, og oplyser om nødvendigt om de særlige omstændigheder eller betingelser, som gælder for anvendelsen af denne beslutning.

Artikel 5

Udlevering og retsforfølgning

1. a) En medlemsstat, som i henhold til sin lovgivning ikke udleverer egne statsborgere, skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at fastlægge sin straffemyndighed med hensyn til lovovertrædelser, der omhandles i artikel 1, stk. 1, når de begås af medlemsstatens egne statsborgere uden for dens område.
- b) En medlemsstat skal, når en af dens statsborgere er sigtet for i en anden medlemsstat at have begået en lovovertrædelse som omhandlet i artikel 1, stk. 1, og den ikke udleverer den pågældende til den anden medlemsstat udelukkende under henvisning til vedkommendes nationalitet, forelægge sagen for sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning, hvis der er anledning dertil. For at muliggøre retsforfølgning skal akter, oplysninger og bevismidler vedrørende lovovertrædelsen oversendes i overensstemmelse med procedurerne i artikel 6, stk. 2, i den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957. Den begærende medlemsstat underrettes om retsforfølgningen og om resultaterne heraf.
2. I denne artikel skal udtrykket en medlemsstats »egne statsborgere« fortolkes i overensstemmelse med medlemsstatens eventuelle erklæring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b) og c), i den europæiske udleveringskonvention, hvor det er relevant som ændret ved erklæringer vedrørende konventionen om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater⁽¹⁾.

Artikel 6

International flygtningeret

Anvendelsen af denne rammeafgørelse berører ikke den beskyttelse, som indrømmes flygtninge og asylansøgere i overensstemmelse med international flygtningeret eller andre internationale instrumenter vedrørende menneskerettighederne og navnlig medlemsstaternes overholdelse af deres internationale forpligtelser i henhold til artikel 31 og 33 i konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967.

Artikel 7

Informationsudveksling mellem medlemsstaterne

1. Hvis en medlemsstat får meddelelse om lovovertrædelser, som omhandles i artikel 1, stk. 1, og som er en overtrædelse af en anden medlemsstats lovgivning om udlændinges indrejse og ophold, underretter den sidstnævnte medlemsstat herom.

2. En medlemsstat, som på grund af overtrædelse af dens nationale love om udlændinges indrejse og ophold anmoder en anden medlemsstat om at indlede straffeforfølgning af lovovertrædelser, der omhandles i artikel 1, stk. 1, skal i form af en officiel rapport eller et certifikat fra de kompetente myndigheder præcisere, hvilke af dens lovregler, der er blevet overtrådt.

Artikel 8

Geografisk anvendelsesområde

Denne rammeafgørelse gælder for Gibraltar.

Artikel 9

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme denne rammeafgørelse inden den 5. december 2004.
2. Medlemsstaterne meddeler inden samme dato Generalsekretariatet for Rådet og Kommissionen teksten til de retsfor skrifter, der gennemfører de forpligtelser, der følger af denne rammeafgørelse, i national ret. Rådet vurderer inden den 5. juni 2005 på baggrund af en rapport fra Kommissionen, der er udarbejdet på grundlag af disse oplysninger, i hvilket omfang medlemsstaterne har efterkommet denne rammeafgørelse.

Artikel 10

Ophævelse

Artikel 27, stk. 2, og 3, i Schengen-konventionen af 1990 ophæves fra den 5. december 2004. Hvis en medlemsstat under anvendelse af artikel 9, stk. 1, gennemfører denne rammeafgørelse inden ovennævnte dato, finder de nævnte bestemmelser ikke mere anvendelse på denne medlemsstat fra og med gennemførelsesdatoen.

Artikel 11

Ikrafttræden

Denne rammeafgørelse træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i EF-Tidende.

Udfærdiget i Bruxelles, den 28. november 2002.

På Rådets vegne

B. HAARDER

Formand

⁽¹⁾ EFT C 313 af 23.10.1996, s. 12.